

Σήμερα είναι Παρασκευή, είμαι σίγουρη πως η καθηγήτρια θα μας δώσει τα διαγωνίσματα των Μαθηματικών που είχαμε χράψει πριν καιρό.
Έχω άγχος, αρρέο, αλλά πιστεύω πως τα έχω πάρει καλά. Η καθηγήτρια μπαίνει στην αίση κρατώντας τα φύλλα στα χέρια της, περιμένω να ακούσω το όνομά μου. Με φωνάζει:

- Ηλέκτρα Παπαδοπούλου έλα να πάρεις το χράπεό σου.
Στηκύνομαι και πάω στην έδρα.
- Αποχαιρετώ, λέει η καθηγήτρια, και η καρδιά μου σφίγγεται.
- Γιατί το λέει αυτό; την ρωτάω.
- Τι να σου πω παιδί μου, δεν ξέρω τι έγινε, μπορεί να ησουν σε κακή μέρα, όμως δεν θα σου κρύψω πως δεν περιμένα αυτό το βαθμό από εμένα. Πάιρνω το χράπεό το κοκάνω και αποχαιρετώμαι με την απόδοσή μου, σε χάρη εν'αυτά; σκέφτομαι, και δεν είναι ότι δε διαβάσα, διαβάσα όλο το Σάββατοκύριακο και ιδού τα αποτελέσματα. Θέλω να μοιραστώ τον νόμο μου με κάποιον, να τον ρωτήσω τι πήξε τόσο γρήγορα μήπως και ξέρει να μου πει. Περπατώ στον διάδρομο, περπατάω την Ανεξάρτητη, την σκαμαρώνω.
- Γεια σου Ανεξάρτητη τι κάνεις;
- Καλά είμαι, ~~εσύ~~ εσύ όμως και φαίνεται κάπως σενωχωρημένη.
- Έ, ναι, ήθελα να σε ρωτήσω, τι κάνω όταν διαβάσω ~~απλά~~ απλά ασκήσεις, όμως η προσπάθειά μου δεν αποδίδει καρπούς;
- Κοίτα, εσύ καλά κάνεις και διαβάζεις, αυτό είναι αυτονόητο, όμως ίσως πρέπει να ^{κάνεις καλές έτοιμες} ~~πρόχειρες~~ ^{πρόχειρες} αποδίδεις και στο χράπεό, ήσαν μια κακή μέρα, ~~πρόχειρα~~ θα σε πιάσει καλότερα στο επόμενο διαγώνισμα.
- Σε ευχαριστώ πολύ, οι συμβουλές σου μου είναι πολύ χρήσιμες.